

Ona

»Ne vdaj se. Življenje je prelepo, da bi ga končal. Premlad si še. Vztrajaj! Verjemi vase, da ti bo nekega dne uspelo. Jaz verjamem vate.«

Driiing, driiing. »Aaaaa, neee, tiho bodi, odidi stran. Kaj se dogaja? Prosim, pusti me pri miru. Saj to so samo sanje in nič drugega.«

Driiing, driiing. »Ampak zakaj spet te sanje? Zakaj? Spet ona. Njen glas. To ne more biti res, saj nje več ni. Ona je mrtva. Sprijazni se, ni je več ob tebi.«

Vse te misli so mi danes zjutraj rojile po glavi, teden dni po tistem usodnem dnevu. Driiing, driiing. Končno sem prepoznal zvok budilke, ki je zazvonil že nekajkrat pred tem, ko sem ga ozavestil. Nisem se mogel prebuditi iz teh mor, vendar še vedno tako lepih sanj. Tiščalo me je v prsih in težko sem dihal. Ves prepoten sem odprl oči in si skušal sanje priklicati nazaj v spomin.

Spet sva bila eno. Videl sem jo. Njena lepota je razsvetlila sobo in njen nasmeh me je ponovno očaral, da sem se zaljubil vanjo. Vonj njenega parfuma se je raztezal vsepovsod. Vse se zdi, kot da je še vedno tukaj, kot da se je ustavil le čas. Ja, ampak se je res. Čas se je zame ustavil, življenje moje je eno samo trpljenje, ves moj trud je zaman. Ko bi le imel moč in jo oživel. Pomenila mi je vse. Bila je moja ena in edina ljubezen. Predstavljala je smisel mojega življenja. Verjela je vame, ko so drugi že obupali. Dokazala mi je, da je v življenju moč doseči vse. Naučila me je mnogo stvari, za kar sem ji hvaležen, vendar ni je več ob meni in jaz ne vidim razloga, kaj še početi na tem svetu. S tem ko je odšla, se je tudi del mene izgubil. Ta del se prebija iz dneva v dan in premišljuje, kako naprej, malo ob alkoholu in tabletah, ki sem jih dobil, saj sem zapadel v depresijo. Zdaj mi niti moja kitara in ljubezen do glasbe ne prinašata veselja. Vse je zaman. Kako rad bi šel za njo.

Zakaj je morala umreti? Življenje ni pravično. Bila je najbolj prijazno in dobrosrčno bitjece na tem svetu, staro komaj 19 let, ko je zapustila ta svet. Zakaj prav ona? Kaj za vraga je storila narobe, da je morala umreti? Imela je zastavljenih toliko ciljev, ki jih še ni uresničila. Želela si je kariero, se poročiti, imeti družino in srečno življenje, vendar to ne bo nikoli doživela. Prav tako tudi jaz ne. Možnosti, da bi nekega dne zaživel z njo, ni več.

Čeprav sem imel glasbo tako rad, jo sedaj preziram. Karkoli zaigram, me spomni nanjo, saj je živel za trenutke, ko sem igral zanjo. Sovražim, ko mi ljudje rečejo, da bom

njeno smrt prebolel. Kako si sploh drznejo reči kaj takega, ko pa nimajo pojma, kakšne težke čase preživljam. Ne razumej, kako grozno je, ko ti življenje vzame tisto, kar ti največ pomeni. Ne vem, kako je lahko rak premagal njo, ko pa je imela takšno voljo do življenja. Vse do tistega zadnjega a usodnega diha.

Sedaj ko je ni več, je tudi moja glasba umrla z njo. Nimam več tistega sladkega navdiha za pisanje pesmi. Nimam več moči, da bi nadaljeval svoje življenje. Vsak dan je tako siv in mračen. Ne vidim več izhoda. Vsak dan vinjen in depresiven ne najdem smisla v življenju brez nje. Vedno bolj me mika, da bi odšel za njo. Preveč me boli, da jo lahko obiščem samo na grobu in ji prinesem šopek dišečih vrtnic, ki jih je imela najraje. Pogrešam jo. Vsak dan, vedno bolj in bolj.

Red rose